

nære Sympati for de Forslag, der nylig ere omtalte af det ærede Medlem fra Helsingør (Christian Rasmussen), for saa vidt de vedrøre Lønninger til Københavns Væbnings Underkorporaler og menige i den Tid, de ere i Tjenesten. Naar jeg ikke er gaaet med til dette Ændringsforslag, uagtet jeg i Udvalget har udtalt min Sympati derfor, er Grunden den, at jeg mener, vi nu snart skulle have en Betænkning fra Forsvarskommissionen om den fremtidige Ordning af vore militære Forhold og ville kunne vente, at der da træffes Bestemmelse om, hvorledes der skal forholdes med Københavns Væbning. Paa dette Tidspunkt at vedtage, at de Mænd, der indkaldes til Tjeneste ved Københavns Væbning, skulle have Lønning, har jeg ikke ment, der var tilstrækkelig Anledning til.

Jeg havde meget gerne set, at der var blevet givet Befalingsmandselever den samme Lønning, som her er foreslaaet for Underkorporaler. Forholdet er nemlig, at indtil 1880 bleve de paagældende værnepligtige, naar Rekrutuddannelsen, den saakaldte første samlede Uddannelse, var endt, udnævnte til Underkorporaler og fik den dertil svarende Lønning, men efter 1880 er det ændret saaledes, at man kun gør dem til Befalingsmandselever, og først naar de have gennemgaaet Befalingsmandsskolen, bestaaet Prøverne og i øvrigt fyldstgøre Betingelserne, blive de Underkorporaler. Hele Vintertiden igennem maa de gaa paa samme Lønning som menige, uagtet de før 1880 havde Lønning som Underkorporaler. Jeg synes, det havde været rimeligt, at man var gaaet tilbage til Forholdet, som det var før 1880, saa at de samtidig med, at de bleve udnævnte til Befalingsmandselever, fik den til deres Stilling svarende Løn, og jeg tror, det i nogen Maade vilde have raadet Bod paa det ret uheldige Forhold, at man som oftest er nødt til at udtage Befalingsmandselever mod deres Villie. Det vilde naturligvis ikke helt have rettet derpaa, men dog nok paa forskellig Maade have hjulpet, saa at værnepligtige, som havde nogen Interesse for den militære Gerning, vilde, naar de fik en noget højere Løn, frivilligt indtræde som Befalingsmandselever. Jeg ser ogsaa, at den højtærede Forsvarsminister i Bemærkningerne til Lovforslaget har udtalt som sit Ønske, at en saadan Bevilling blev givet, og da Udgiften kun beløb sig til omtrent 16,000 Kr. aarlig, behøvede man maaske ikke at have været saa ængstelig her. Man har imidlertid ikke villet gaa med dertil, og lignende Betragtninger,

som jeg gjorde gældende med Hensyn til de Forventninger, vi stille til en snarlig Betænkning fra Forsvarskommissionen og derpaa følgende Forslag fra Regeringen om Forsvarets Ordning, hvor denne Sag kan tages med op til Behandling, have gjort, at jeg mente at kunne frafalde Forslaget.

Korporalernes Lønning er foreslaaet fastsat til 50 Kr. om Maaned for Fremtiden, og saa er der tillige foreslaaet, at de for hvert Aars god Tjeneste skulle oppebære 240 Kr. Forholdet har tidligere været det, at de kunde faa de saakaldte Orlovspenge, som for det første Aar vare 200 Kr. og for det andet Aars gode Tjeneste vare 100 Kr. Her er altsaa virkelig en Forbedring af deres Stilling, men til Gengæld har man forringet deres økonomiske Forhold noget ved, at man paa dette Lovforslag ikke medregner den Tid, i hvilken de have gjort Tjeneste som Korporaler, naar der er Tale om Alderstillæg i Sergentklassen. Jeg indrømmer dog, at der er bødet paa den Forandring ved, at Orlovspengene nu ere fastsatte til 240 Kr. og kunne udbetales dem ikke indskrænket til et Aar, men for hvert Aars god Tjeneste. Der er ganske vist enkelte, som blive forurettede, da der er Korporaler, som i sin Tid ikke lode sig hjemsende for at bevare deres Anciennitet og tage den Tjeneste, de havde som Korporal, med, naar de rykkede op til Sergentklassen, for at faa det dertil svarende Alderstillæg, men jeg skal paa den anden Side indrømme, at det naturligvis er umuligt ved en saadan Lov at tage Hensyn til alle.

Der er imidlertid her et Forhold, jeg vil henlede Opmærksomheden paa. Naar disse unge Mennesker have bestaaet deres Vaabens Korporal- eller Sergentskole og komme tilbage til deres Afdeling, kan f. Eks. den Korporal, der har bestaaet som Nr. 1, komme til et Regiment, hvor Avancementsforholdene ere meget ugunstige, saa at det trækker længe ud, inden han bliver forfremmet til Sergent, medens en anden, som maaske har bestaaet langt nede, ja, maaske som den sidste, kan være saa heldig at komme til et Regiment, hvor Forfremmelsesforholdene ere meget gunstige. Saa vil han blive forfremmet maaske flere Aar før den, der i Virkeligheden overgik ham i Dygtighed. Det er et Forhold, man sikkert bør tage noget Hensyn til. Det kan nemlig have Betydning ikke alene ved Udnævnelsen til Sergent, men det kan følge vedkommende hele Livet igennem ved Udnævnelsen til de højere Grader. Jeg skal antyde, at man mulig kunde op-